

BRITNEY SPEARS

Ženska v meni

Prevod: Jure Šešet

Za moja fanta, ljubezni mojega življenja

Predgovor

Ko sem bila majhna, sem ure in ure sama hodila po tistem gozdu za svojo hišo v Louisiani in pela. To, da sem bila zdoma, mi je vlivalo občutek živosti in nevarnosti. Ko sem odraščala, sta se mama in oče nenehno prepirala. On je bil alkoholik. Doma sem bila po navadi prestrašena. Zdoma nisem bila nujno v nebesih, bila pa sem v svojem svetu. Kakor koli mu že rečete, nebesa ali pekel, bil je moj.

Preden sem se vrnila domov, sem šla po potki do sosednje hiše – po urejenem dvorišču mimo bazena. Tam so imeli skalnjak z majhnimi mehкими kamenčki, ki so zadrževali toploto, zato je bil občutek na moji koži strašno prijeten. Legla sem nanje in gledala v nebo, čutila toploto od spodaj in zgoraj ter razmišljala: *Lahko si sama utrem pot v življenju. Lahko uresničim svoje sanje.*

Kadar sem tiho ležala na tistih kamenčkih, sem čutila boga.

1

Vzgajanje otrok na jugu je bilo nekoč videti predvsem tako, da si spoštoval starše in držal jezik za zobmi. (Danes so pravila postavljena na glavo – poudarek je bolj na spoštovanju otrok.) Pri nas doma ni bilo dovoljeno imeti drugačnega mnenja od katerega od staršev. Naj je bilo še tako hudo, se je razumelo, da moraš molčati, sicer bi sledile posledice.

V Svetem pismu piše, da je tvoj jezik meč.

Moj jezik in moj meč sta bila moje petje.

V otroštvu sem ves čas pela. Pela sem ob avtomobilskem radiu na poti v plesno šolo. Pela sem, kadar sem bila žalostna. Petje je bilo zame nekaj duhovnega.

Rodila sem se v McCombu v Misisipiju, kamor sem tudi hodila v šolo, živela pa sem v Kentwoodu v Louisiani, štirideset kilometrov stran.

V Kentwoodu so vsi poznali vse. Vrata so puščali nezaklenjena, družabno življenje se je vrtelo okoli cerkve in vrtnih zabav, bratci in sestrice so bili enako oblečeni in vsi so znali streljati. Glavni kraj zgodovinskega pomena je bil Camp Moore, konfederacijsko vadbišče, ki ga je zgradil Jefferson Davis. Vsako leto ob koncu tedna pred zahvalnim dnevom uprizarjajo bitke iz državljanske vojne in pogled na vojaško oblečene ljudi je spomnil, da se bliža praznik. Ta letni čas sem oboževala: vroča čokolada, vonj po kaminu v naši dnevni sobi, barve jesenskega listja na tleh.

Imeli smo opečnato hišico s stenskimi tapetami z zelenimi črtami in lesenim opažem. Ko sem bila majhna, sem zahajala v restavracijo s hitro prehrano Sonic, se vozila z gokarti, igrala košarko in hodila v krščansko šolo Parklane Academy.

Prvič sem bila ganjena in so me spreleteli mravljinici po hrbtu takrat, ko sem zaslišala našo gospodinjo peti v pralnici. Perilo sem v naši družini vedno prala in likala jaz, ampak ko se je naše finančno stanje izboljšalo, je mama najela pomočnico. Gospodinja je pela gospelovsko glasbo in to mi je odprlo oči za popolnoma nov svet. Tega ne bom nikoli pozabila.

Vse od takrat sta moje hrepenenje po petju in strast do njega rastla. Petje je čarobno. Kadar pojem, sprejemam to, kar sem. Lahko se sporazumevam brez primesi. Ko poješ odpadejo vsakdanje banalnosti v smislu: »Živijo, kako si ...« Poveš lahko stvari, ki so precej globlje. Petje me popelje na skrivnosten kraj, na katerem jezik ni več pomemben in kjer je vse mogoče.

Želela sem si samo oditi stran od vsakdanjika v svet, v katerem bi se lahko izražala brez razmišljanja. Kadar sem bila sama s svojimi mislimi, so se mi po glavi podile skrbi in strahovi. Glasba je pregnala hrup, mi vlila občutek samozavesti in me popeljala nekam, kjer sem se lahko izražala prav tako, kot sem hotela biti videna in slišana. Prepevanje me je popeljalo v prisotnost božanskega. Dokler sem pela, sem bila napol zunaj sveta. Na vrtu sem se igrala tako, kot bi se igral kateri koli otrok, ampak moje misli, občutki in upi so bili nekje drugje.

Močno sem si prizadevala, da bi bile stvari videti tako, kot sem hotela. Zelo resno sem se jemala, ko sem snemala trapaste videospote ob pesmih Mariah Carey na prijateljčinem vrtu. Pri osmih letih sem se imela za režiserko. Ni bilo videti, da bi kdo v mojem mestu počel kaj takega. Vedela pa sem, kaj si želim videti v svetu, in si to prizadevala doseči.

Umetniki delajo stvari in igrajo vloge zato, ker hočejo pobegniti v daljne svetove, jaz pa sem potrebovala prav pobeg. Hotela sem živeti v svojih sanjah, v svojem čudovitem namišljenem svetu, ne da bi sploh kdaj pomislila na stvarnost, če bi bilo po mojem. Petje je bilo most med stvarnostjo

in domišljijo, med svetom, v katerem sem živela, in svetom, v katerem sem si obupano prizadevala biti.

Tragedije imamo v družini. Svoje drugo ime sem dobila po očetovi materi Emmi Jean Spears, ki so jo klicali Jean. Videla sem njene fotografije in razumem, zakaj so vsi govorili, da sva si podobni. Enaki plavi lasje. Enak nasmeh. Videti je bila mlajša, kot je bila v resnici.

Njen mož – moj dedek June Spears starejši – jo je tepel. Jean je izgubila otročka, ko je bil ta star komaj tri dni. June jo je poslal v Jugovzhodno louisiansko bolnišnico – v norišnico v Mandevillu, ki je bila po vseh pričevanjih grozna –, kjer so ji predpisali litij. Leta 1966, ko je imela enaintrideset let, se je babica Jean ustrelila s šibrovko na grobu svojega sinčka, malo več kot osem let po njegovi smrti. Ne predstavljam si žalosti, ki jo je gotovo mučila.

O moških, kakršen je June, na jugu govorijo nekako tako: »Zanj ni bilo nič dovolj dobro,« bil je »perfekcionista«, kot oče je »veliko sodeloval pri vzgoji«. Jaz bi se verjetno izrazila ostreje.

Ker je bil obseden s športom, je silil mojega očeta, da je telovadil še dolgo po tem, ko je bil že izčrpan. Oče je moral vsak dan po košarkarskem treningu, ne glede na to, kako utrujen in lačen je bil, zadeti še sto košev, preden je smel priti v hišo.

June je bil policist pri policijski upravi Baton Rouge in je nazadnje imel deset otrok s tremi ženami. Kolikor vem, ne more o prvih petdesetih letih njegovega življenja nihče povedati niti ene dobre besede. Celó v moji družini se je govorilo, da so Spearsovi moški nadloge, še posebno v odnosu do žensk.

Jean ni bila edina žena, ki jo je June poslal v psihiatrično bolnišnico v Mandevillu. Tja je poslal tudi svojo drugo ženo. Ena od očetovih polsester je rekla, da jo je June spolno zlo-

rabljaj vse od njenega enajstega do šestnajstega leta, ko je pobegnila.

Moj oče je bil star trinajst let, ko je Jean umrla na grobu. Vem, da je travma delni razlog za to, kako je ravnal z mano, mojim bratom in mojo sestro; za to, zakaj ni bilo zanj nikoli nič dovolj dobro. Oče je priganjal mojega brata, naj bo odličen športnik. Pil je, dokler ni več mogel razmišljati. Izginil je za več dni hkrati. Kadar je pil, je bil izjemno nesramen.

A se je z leti omehčal. Nisem ga doživljala kot zlobnega moškega, ki se je spravljal na mojega očeta ter njegove brate in sestre, temveč kot dedka, ki se je zdel potrpežljiv in prijeten.

Svet mojega očeta in svet moje matere sta bila popolni nasprotji.

Po besedah moje mame je njena mama – moja babica Lillian »Lily« Portell – izhajala iz elegantne, prefinjene družine v Londonu. Izžarevala je eksotičnost, ki so jo komentirali vsi; njena mama je bila Britanka, njen oče pa je izviral s sredozemskega otoka Malta. Njen stric je bil knjigovez. Celotna družina je igrala na glasbila in z veseljem pela.

Med drugo svetovno vojno je Lily na nekem vojaškem plesu spoznala ameriškega vojaka, mojega dedka Barneyja Bridgesa. Bil je voznik generalov in je rad hitro vozil.

Bila pa je razočarana, ko jo je pripeljal s sabo v Ameriko. Zamišljala si je življenje, kakršnega je imela v Londonu. Ko je med vožnjo iz New Orleansa na Barneyjevo mlekarstvo kmetijo gledala skozi okno njegovega avtomobila, jo je mučila praznina njegovega sveta. »Kje so vse luči?« je kar naprej spraševala svojega novega moža.

Včasih razmišljam o Lily, kako se vozi po louisianskem podeželju, gleda v noč in spoznava, da bo njeno veliko, živahno, glasbe polno življenje popoldanskih čajev in londonskih muzejev kmalu postalo majhno in težko. Namesto da bi hodila v gledališče ali nakupovala oblačila, bo morala vse

življenje čepeti na podeželju, kuhati, pospravljati in molsti krave.

Tako se je babica držala zase, brala kupe in kupe knjig, postala obsedena s pospravljanjem in pogrešala London vse do smrti. Domači so pravili, da ji Barney ni dovolil oditi nazaj v London, saj je menil, da se ne bi več vrnila domov.

Moja mama je rekla, da je bila Lily tako raztresena, da je po navadi začela pospravljati z mize, še preden so vsi pojedli do konca.

Vedela sem samo, da je bila babica lepa, in rada sem posnemala njen britanski naglas. Vsakič, ko govorim z britanskim naglasom, sem vesela, saj me to spomni nanjo, na mojo svetovljansko babico. Želela sem si njene olike in njenega melodičnega glasu.

Ker je imela Lily denar, bi lahko rekli, da so moja mama Lynne, njen brat Sonny in njena sestra Sandra odraščali v premožni družini, še posebej za podeželsko Louisiano. Čeprav so bili protestanti, je moja mama hodila v katoliško šolo. V najstniških letih je bila prava lepotica s kratkimi črnimi lasmi. V šolo je vedno hodila v najvišjih škornjih in najkrajših krilih. V mestu se je družila z geji, ki so jo vozili naokrog z motorji.

Po pričakovanjih je pritegnila mojega očeta. Oče je bil neverjetno nadarjen za šport, verjetno tudi zato, ker ga je June tako hudo priganjal. Ljudje so se pripeljali kilometre daleč samo za to, da bi ga videli igrati košarko.

Moja mama ga je videla in rekla: »O, kdo je ta?«

Po besedah vseh je bil njun odnos posledica vzajemne privlačnosti in pustolovskega duha. Ampak medeni tedni so se končali že precej pred mojim prihodom na svet.

2

Moji starši so po poroki živeli v majhni hiši v Kentwoodu. Mame njena družina ni več podpirala, zato so bili moji starši zelo revni. Bili so tudi mladi – mama je bila stara enaindvajset let, oče pa triindvajset. Leta 1977 se jima je rodil moj starejši brat Bryan. Ko sta se izselila iz prvega gnezdeca, sta kupila enonadstropno trisobno hišico.

Po Bryanovem rojstvu se je mama vrnila v šolo, da bi se izučila za učiteljico. Oče, ki je bil zaposlen kot varilec pri naftnih rafinerijah – v napornih službah, ki so trajale po ves mesec, včasih tudi po tri –, je začel močno piti in ni dolgo trajalo, ko je to v družini začelo terjati svoj davek. Kakor o tem pripoveduje moja mama, je nekaj let po poroki moj ded Barney, mamin oče, umrl v prometni nesreči. Posledica tega je bila, da je moj oče popival in zamudil Bryanovo prvo zabavo. Ko je bil Bryan še majčken, se je oče napil na neki božični zabavi in na božično jutro izginil. Takrat je mama rekla, da je vsega sita. Odšla je stanovat k Lily. Tistega marca 1980 je zahtevala ločitev. Ampak June in njegova nova žena sta jo moledovala, naj ga vzame nazaj, in upoštevala ju je.

Nekaj časa je na videz vladalo zatišje. Oče je nehal variti in je odprl gradbeno podjetje. Potem je po težkem obdobju odprl tudi fitness center. Ta se je imenoval Total Fitness in je nekatere moške v mestu, vključno z mojimi strici, preoblikoval v bodibilderje. Oče ga je imel v samostoječem studiu na naši parceli, zraven hiše. Kljuko fitness centra si je podajala neskončna vrsta mišičastih moških, ki so napenjali mišice pred ogledali pod fluorescenčnimi svetilkami.

Očetu je začel posel cveteti. V našem mestecu je postal eden od najbolj premožnih moških. Moji domači so prirejali velike vrtno piknike s kuhanimi jastogi. Imeli so nore zabave, na katerih se je plesalo vso noč. (Od nekdanj sem domnevala, da je njihova skrivna sestavina za celonočno žuriranje spid, saj je bil ta takrat najbolj priljubljeno mamilo.)

Mama je s sestro, mojo teto Sandro, odprla otroški vrtec. Ker so starši hoteli utrditi zakon, so imeli še enega otroka – mene. Rodila sem se 2. decembra 1981. Mama ni nikoli zamudila priložnosti za obujanje spominov na to, kako me je enaindvajset ur mukoma rojevala.

* * *

Oboževala sem ženske v svoji družini. Teto Sandro, ki je že imela dva sinova, je pri petintridesetih presenetil dojenček: moja sestrična Laura Lynne. Z Lauro Lynne sva se rodili le nekaj mesecev narazen, bili sva kot dvojčici in bili sva najboljši prijateljici. Nanjo sem vedno gledala kot na sestro, na Sandro pa kot na drugo mamo. Bila je strašno ponosna name in zelo me je spodbujala.

Čeprav je babica Jean umrla že precej pred mojim rojstvom, sem imela veliko srečo, da sem poznala njeno mamo, svojo prababico Lexie Pierce. Lexie je bila *strašno* lepa, vedno naličena z belim, belim pudrom in rdečo, rdečo šminko. Bila je prava carica, z leti pa je postajala še večja. Rekli so mi, in tega mi ni bilo težko verjeti, da je bila poročena sedemkrat. Sedemkrat! Jasno je bilo, da ni marala zeta Juna, ampak po smrti svoje hčere Jean je ostala v bližini ter skrbela za mojega očeta in njegove brate in sestre, potem pa še za svoje pravnuke.

Z Lexie sva si bili zelo blizu. Moji najbolj živi in veseli spomini na čase, ko sem bila deklica, so bili trenutki, ki sem jih preživela z njo. Večkrat sem prespala pri njej. Ponoči sva

pregledovali njeno omarico z ličili. Zjutraj mi je pripravila res obilen zajtrk. Na obisk je prihajala njena najboljša prijateljica, ki je živela v sosednji hiši, in poslušale smo počasne balade iz petdesetih let 20. stoletja iz Lexiejine zbirke plošč. Podnevi sva z Lexie skupaj dremali. Zame ni bilo nič lepšega kot toniti v spanec ob njej, vohati njen puder in parfum ter poslušati, kako njeno dihanje postaja globoko in enakomerno.

Nekega dne sva se namenili izposoditi si film. Na poti domov iz videoteke se je zaletela v neki avtomobil, potem pa obtičala v luknji, iz katere nisva mogli speljati. Rešiti naju je morala avtovleka. Nesreča je prestrašila mojo mamo. Po tistem se nisem več smela družiti s prababico.

»Saj nesreča sploh ni bila huda!« sem povedala mami. Moledovala sem jo, naj mi dovoli obiskati Lexie. Najrajši sem jo imela.

»Ne, bojim se, da postaja senilna,« je rekla mama. »Ni več varno, da bi bila sama z njo.«

Po tistem sem jo videvala pri nas doma, ampak nikoli več nisem smela sesti v avtomobil z njo ali prespati pri njej. Utrpela sem veliko izgubo. Nisem razumela, zakaj bi bilo lahko nevarno to, da sem z nekom, ki ga imam rada.

Pri tistih letih sem se poleg tega, da sem zelo rada preživljala čas z Lexie, zelo rada skrivala v omare. To je postala družinska šala: »Kje je zdaj Britney?« V tetini hiši sem kar naprej izginjala. Vsi so se lotili iskanja. Ravno ko so začeli paničariti, je nekdo odprl vratca kakšne omare in me zagledal.

Gotovo sem hotela, da me iščejo. To – skrivanje – je bilo vrsto let značilno zame.

Skrivanje je bil eden od načinov, kako sem pritegnila pozornost. Zelo rada sem tudi plesala in pela. Pela sem v zboru naše cerkve, v plesno šolo sem hodila trikrat med tednom in ob sobotah. Potem sem dodala gimnastični trening eno uro

stran v Covingtonu v Louisiani. Pri plesu in petju ter akrobatiki sem bila nenasitna.

Na kariernem dnevu v osnovni šoli sem povedala, da bom odvetnica, ampak sosodje in učitelji so začeli govoriti, da sem »namenjena na Broadway«, in nazadnje sem sprejela svojo identiteto »male estradne umetnice«.

Na svojem prvem plesnem nastopu sem bila stara tri leta, štiri pa, ko sem zapela svoj prvi solo *What Child Is This?* v okviru božičnega programa v materinem otroškem vrtcu.

Hotela sem se skrivati, vendar sem hotela tudi biti opažena. Včasih je veljalo oboje. Kadar sem čepela v hladni temi kakšne omare, sem se počutila tako majhno, da bi lahko kar izginila. Kadar pa so na meni počivale oči vseh, sem postala nekdo drug, oseba, ki je lahko nadzorovala prostor. V belih pajkicah in med rjutjem pesmi sem imela občutek, da je mogoče vse.

3

»Gospa Lynne! Gospa Lynne!« je vpil fant. Zadihan je bil in sopel je pred našimi vhodnimi vrati. »Z mano morate! Pridite, takoj!«

Nekega dne, ko sem bila stara štiri leta, sem bila v dnevni sobi pri nas doma, sedela sem na kavču z mamo na eni strani in svojo prijateljico Cindy na drugi. Kentwood je bil podoben mestu v kakšni televizijski limonadi – drame ni *nikoli* manjkalo. Cindy je moji mami čebljala o najnovejšem škandalu, jaz pa sem poslušala in se trudila dohajati dogajanje, ko so se sunkoma odprla vrata. Že po izrazu na fantovem obrazu sem vedela, da se je zgodilo nekaj groznega. Moje srce je postalo težko.

Z mamo sva začeli teči. Cesto so pravkar preplastili in jaz sem bila bosa, tekla sem po vročem črnem katranu.

»Av! Av! Av!« sem javkala ob vsakem koraku. Pogledala sem svoje noge in videla, kako se katran lepi nanje.

Končno sva prispeli do polja, kjer se je moj brat Bryan igral s prijatelji iz okolice. S štirikolesnikoma so skušali pokositi visoko travo. Tepcem, kot so bili, se je zamisel zdela odlična. Po pričakovanju niso videli drug drugega in so čelno trčili.

Gotovo sem videla vse, slišala Bryanovo tuljenje od bolečin, materino prestrašeno kričanje, vendar se ne spomnim ničesar. Po mojem me je bog pripravil do tega, da sem dogodek potisnila v pozabo, da se ne bi spomnila trpljenja in panike, niti pogleda na bratovo zmečkano telo.

Helikopter ga je prepeljal v bolnišnico.

Ko sem ga nekaj dni pozneje obiskala, je bil ves v mavcu. Kolikor sem videla, si je zlomil skoraj vse kosti v telesu.

Podrobnost, ki mi je kot otroku prišla do živega, pa je bila to, da je moral lulati skozi luknjo v mavcu.

Spregledati nisem mogla niti tega, da je bila soba polna igrač. Moji starši so bili tako zelo hvaležni, da je preživel, in med okrevanjem se jim je tako zelo smilil, da je bil vsak dan podoben božiču. Mama je zaradi občutka krivde mojemu bratu stregla od spredaj in zadaj. Še danes mu popušča. Prav zanimivo, kako lahko delček sekunde za zmeraj spremeni dinamiko v družini.

Nesreča me je zelo zbližala z bratom. Povezala sva se zaradi mojega iskrenega, pristnega priznavanja njegovega trpljenja. Ko se je vrnil domov iz bolnišnice, sem bila ves čas ob njem. Vsako noč sem spala pri njem. V svoji postelji ni mogel spati, saj je bil še vedno ves v mavcu. Tako je dobil posebno posteljo, ob vznožju katere so morali zame postaviti majhno vzmetnico. Včasih sem splezala v njegovo posteljo in ga preprosto objemala.

Tudi ko so mu mavec sneli, sem še vrsto let spala v isti postelji kot on. Že kot zelo majhna punčka sem vedela, da ima – zaradi nesreče in tega, kako strog je bil oče do njega – težko življenje. Hotela sem mu biti v uteho.

Končno, po več letih, mi je mama rekla: »Britney, kmalu boš v šestem razredu. Sama moraš začeti spati!«

Rekla sem ne.

Pravi dojenček sem bila – nisem hotela spati sama. Ampak vztrajala je in nazadnje sem morala popustiti.

Ko sem začela ostajati v svoji sobi, sem se navadila uživati v svojem prostoru, ampak ostajala sem izjemno blizu bratu. Rad me je imel. In jaz sem imela zelo rada njega – do njega sem čutila nadvse nežno, zaščitniško ljubezen. Nisem hotela, da bi bil kdaj prizadet. Že tako sem gledala, kako preveč trpi.

Ko je ozdravel, sva se začela intenzivno vključevati v skupnost. Ker je bilo naše mesto majhno, z le nekaj tisoč prebivalci, so vsi prišli izkazat naklonjenost trem osrednjim

letnim paradam – pustni, tisti ob dnevu neodvisnosti in božični. Vse mesto se jih je veselilo. Na ulicah so stali ljudje, ki so se smejali, mahali in za en dan puščali za sabo svoja dramatična življenja, da bi se zabavali ob pogledu na svoje sosede, ki se počasi sprehajajo mimo po magistrali številka 38.

Nekega leta smo se otroci odločili okrasiti golfski voziček in ga prijaviti za sodelovanje na pustnem sprevodu. V vozičku nas je bilo verjetno kakšnih osem – veliko preveč, kaj pa drugega. Trije so bili na klopi, nekaj jih je stalo na stranicah in se oklepalo strehice, eden ali dva pa sta bingljala z zadnjega konca. Voziček je bil tako težek, da so bile gume skoraj povsem sploščene. Vsi smo imeli na sebi kostume iz 19. stoletja; sploh se ne spomnim, zakaj. Sedela sem v naročju večjih otrok spredaj in mahala vsem po vrsti. Ampak kaj, ko je bilo ob toliko otrocih v golfskem vozičku in sploščениh gumah za devščino težko upravljati, če pa k temu prištejemo še smejanje in mahanje in vznemirjenost ... Hja, v voz pred sabo smo se zaleteli samo *nekajkrat*, ampak to je bilo dovolj, da so nas izključili iz sprevoda.

4

Ko je oče spet začel veliko piti, je njegovo podjetje začelo pešati.

Stres ob pomanjkanju denarja je postajal še hujši zaradi kaosa ob njegovih izrazitih nihanjih razpoloženja. Še posebno sem se bala sesti z njim v avtomobil, saj se je med vožnjo pogovarjal sam s sabo. Nisem razumela njegovih besed. Zdelo se je, da je v svojem svetu.

Že takrat sem vedela, zakaj se želi oče izgubiti v pijači. Bil je obremenjen zaradi službe. Zdaj še bolj jasno vidim, da je iskal uteho po večletnem zlorabljanju svojega očeta Juna. Takrat pa se mi ni niti sanjalo, zakaj je tako strog do nas, zakaj ni bilo zanj na videz dobro nič, kar smo naredili.

Najbolj žalostno je bilo zame to, da sem si od nekdaj želela očeta, ki bi me imel rad takšno, kakršno sem – nekoga, ki bi rekel: »Preprosto rad te imam. Zdajle bi lahko naredila kar koli, pa bi te kljub temu imel brezpogojno rad.«

Moj oče je bil malomaren, hladen in nesramen do mene, ampak do Bryana je bil še hujši. Tako močno ga je priganjal, naj bo dober v športu, da je bilo prav kruto. Bryanovo življenje v tistih letih je bilo precej bolj grenko od mojega, saj mu je oče vsiljeval enak neprizanesljiv program, kot ga je njemu nekoč June. Bryan je moral trenirati košarko, pa tudi nogomet, čeprav ni imel postave za to.

Oče je bil tudi nasilen do mame, vendar je bil bolj tiste vrste pijanec, ki odide od doma za več dni hkrati. Odkrito povedano, ko je odšel, nam je naredil uslugo. Raje sem videla, da ga ni doma.

Doma je bilo zaradi njega hudo še posebno zato, ker se je mama vso noč prepirala z njim. Bil je tako pijan, da ni mogel govoriti. Ne vem, ali jo je sploh slišal. Midva pa sva jo. Z Bryanom sva morala prenašati posledice njene jeze, kar je pomenilo, da ponoči nisva mogla spati. Njen vreščeci glas se je razlegal po vsej hiši.

V spalni srajci sem odvihrala v dnevno sobo in jo prosila: »Daj mu že jesti in ga spravi v posteljo! Bolan je!«

Prepirala se je s človekom, ki sploh ni bil pri zavesti. Ampak ni hotela poslušati. Razjarjena sem se vrnila v posteljo, grdo gledala v strop, poslušala njeno vpitje in jo v srcu preklinjala.

Ni to grozno? Pijan je bil on. Tako revni smo bili zaradi njegovega alkoholizma. Na stolu je omedlel on. Nazadnje pa me je najbolj razkurila ona, saj je bil vsaj v tistih trenutkih tiho. Obupno sem si želela spati, ona pa nikakor ni hotela utihniti.

Kljub vsej nočni drami je mama podnevi iz našega doma naredila kraj, kamor so moji prijatelji želeli prihajati – vsaj takrat, ko nas je oče dovolj spoštoval, da je pil nekje drugje. K nam so hodili vsi okoliški otroci. Pri nas je bilo, oprostite izrazu, carsko. Imeli smo visok pult z dvanajstimi barskimi stoli okrog njega. Moja mama je bila tipična mlada južnjaška mama, ki je velikokrat opravljala in vedno kadila cigarete s prijatelji ob pultu (kadila je znamko Virginia Slims, prav tisto, ki jo zdaj kadim jaz). Starejši otroci so sedeli na barskih stolih pred televizorjem in igrali videoigre. Jaz sem bila najmlajša; nisem znala igrati videoiger, zato sem si morala ves čas prizadevati, da bi pritegnila pozornost starejših otrok.

Pri nas doma je vladala prava norišnica. Jaz sem kar naprej plesala na klubski mizici, da bi vzbujala pozornost, mama pa je kar naprej tekala za Bryanom, ko je bil majhen, in skakala čez kavč, da bi ga ujela in našeškala, ker ji je jezikal.

Jaz sem bila vedno kot navita, saj sem si prizadevala preusmeriti oči starejših otrok stran od zaslona v dnevni sobi oziroma pripraviti odrasle do tega, da bi se nehali pogovarjati v kuhinji.

»Britney, nehaj!« je mama vpila. »Obiske imamo! Bodi spodobna. Bodi pridna.«

Nisem se zmenila zanjo. In vedno sem nekako znala privabiti pozornost vseh.